

Arrest

nr. 200 958 van 9 april 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 27 februari 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. T. VERBEKE, die loco Mr. J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. M. DUBOIS, die loco Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster bekwam op 22 december 2017 een visum kort verblijf van de Griekse autoriteiten.

Op 27 februari 2017 werd zij opgepakt. Volgens de bewoordingen van de bestreden beslissing zou er in haren hoofd een pv zijn opgemaakt door de politiezone van Menen wegens het aanzetten tot ontucht.

Diezelfde dag werden door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris drie beslissingen genomen: een beslissing tot intrekking van het visum, een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen en een inreisverbod. Met de huidige vordering wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering geïnviseerd. Deze beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

[...]

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 3° wanneer zij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanzetten tot ontucht (PV KO.37.L4.001652/2018 van de politiezone van Menen).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar

de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanzetten tot ontucht (PV KO.37.L4.001652/2018 van de politiezone van Menen).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Nigeria .”

1.2. Tegen de intrekking van het visum diende verzoekster ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze vordering is bij de Raad gekend onder het nr. 217 245. Op het tijdstip van behandeling van de huidige vordering blijkt niet dat beroep werd ingesteld tegen het hogervermelde inreisverbod van 27 februari 2018.

1.3. De repatriëring wordt voorzien op 12 maart 2018.

2. Voorwerp van het beroep.

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

3. Over de procedure.

De Raad merkt op dat, zoals supra werd aangegeven, verzoekster heden het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en stelt tevens vast dat in de mate dat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, de verwerende partij het dringend karakter van onderhavige vordering niet betwist.

Bovendien stelt de Raad vast dat evenmin wordt betwist dat onderhavige vordering ingediend werd met inachtneming van de termijnen die voortvloeien uit een samenlezing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, en 39/57, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

4. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De Raad verwijst naar de vaststellingen supra onder titel 3 “Over de procedure”, waaruit blijkt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1. In het enig middel wordt onder meer de schending aangevoerd van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoekster betoogt onder meer het volgende:

“b) Bedreiging van de openbare orde / Materiële motiveringsplicht

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle [sic]

Wat betreft de feitelijke motivering inzake openbare orde, zijnde hét argument voor de dermate drastische beslissing(en) t.a.v. verzoekster, beperkt ook de bestreden beslissing zich tot een korte zin: “Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanzetten tot ontucht (PV KO.37.L4.001652/2018 van de politie zone van Menen”. Noch min, noch meer.

Zonder enig PV dat ter nazicht/inzage wordt afgeleverd aan verzoekster moet zij met deze weinige gegevens uit de motivatie dan maar op zoek gaan in het Belgisch Strafwetboek om uit te komen bij artikel 380bis Sw dat stelt:

“Met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig [euro] tot vijfhonderd [euro] wordt gestraft hij die in een openbare plaats door woorden, gebaren of tekens iemand tot ontucht aanzet.”

Evenwel is verzoekster binnen in een woning opgepakt samen met enkele andere dames, zodat reeds per definitie alvast geen sprake was van “tot ontucht aanzetten op een openbare plaats”.

Verzoekster kan bezwaarlijk worden gehouden om de integrale nationale wetgeving te gaan zeven en doorzoeken om te weten te komen wat verweerder haar nu eigenlijk verwijt en of die (betwiste) basis wel zwaarwichtig genoeg is om een dermate drastische beslissing te rechtvaardigen ?!

Met de uitermate beperkte motivatie van de bestreden beslissing (nl. “aanzetten tot ontucht” kan vooralsnog enkel bij art. 380bis Sw worden uitgekomen.

Bovendien zetten alle betrokkenen elkaar daar blijkbaar aan tot ontucht volgens verweerder, gezien een identieke tenlastelegging t.a.v. verzoekster, t.a.v. mevrouw G. (stuk 6) en t.a.v. mevrouw J. (stuk 7) wordt weerhouden...?!

Om dat na te gaan of dergelijke vermeende inbreuk (bovendien betwist en aldus slechts een proces-verbaal van een politiedienst, géén vervolging in rechte voor een Correctionele Rechtbank, laat staan een veroordeling in rechte door een Correctionele Rechtbank) zwaarwichtig genoeg is om te spreken van een “bedreiging van de openbare orde of de binnenlandse veiligheid” dient worden teruggegrepen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie omtrent deze begrippen, waarin wordt verwezen naar Richtlijn 2004/38.

Overeenkomstig art. 27 van Richtlijn 2004/38 moeten genomen maatregelen om redenen van openbare orde of openbare veiligheid in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van de betrokkene.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (zie HvJ 22 mei 2012, I, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 30).

Dit incorporeert aldus minstens een afdoende motivering omtrent het individuele geval.

Op geen enkele wijze kan zulks in hoofde van verzoekster ook maar ernstig worden weerhouden, laat staan dat verweerder hier ook maar op enigerlei wijze ernstig omtrent motiveert of verduidelijkt.

Verweerder beperkt zich tot een “afgeleid vermoeden” (stuk 1):

“Gezien de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Dergelijke gestandaardiseerde motivatie (verweerder vergat zelfs het geslacht, verzoekster is namelijk vrouwelijk, aan te passen in haar standaardmotivatiezinnetje) gaat hieromtrent evident niet op.

Op geen enkele wijze wordt verduidelijkt/gemotiveerd op welke wijze verzoekster een reële en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving.

Welkdanige betwiste tenlastelegging op grond van art. 380bis Sw. (hetgeen het enige is dat verzoekster impliciet kan afleiden uit de motivatie van verweerder: nl. PV voor het ‘aanzetten tot ontucht’) kan hier alvast onmogelijk (al dan niet impliciet) aan voldoen.”

4.3.2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota dat in het administratief dossier een politieverslag is opgenomen waaruit blijkt dat verzoekster samen met andere aangetroffen personen aanzet tot ontucht. De feiten die in het politierapport geschetst worden zijn ook duidelijk en hoeven geen nadere toelichting, zodat het niet kennelijk onredelijk is om op basis hiervan tot de conclusie te komen dat het gaat om een misdrijf en dat op basis van die feiten zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Mede gelet op haar ruime appreciatiebevoegdheid is het niet kennelijk onredelijk om in die omstandigheden toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, zo besluit de verwerende partij.

4.3.2.3. Het proces-verbaal waarop de bestreden beslissing is gesteund om te komen tot de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoekster door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, bevindt zich niet in het administratief dossier. Wél aanwezig is een “Administratief verslag: illegaal verblijf, openbare orde”, zodat er in de huidige fase van het geding van moet worden uitgegaan dat de verwerende partij zich uitsluitend op dit verslag heeft gesteund bij de totstandkoming van de bestreden beslissing. Dat blijkt overigens ook uit het verweer in de nota. In het bedoelde verslag wordt melding gemaakt van het feit dat verzoekster is opgepakt na controle op een privé-woonst waar “vier illegale meisjes” hun diensten aanbieden via een datingsite. Verder kan worden gelezen: “zij zetten aan tot ontucht”.

De verwerende partij stelt dan wel dat de feiten duidelijk zijn en geen nadere toelichting hoeven, maar overtuigt op dat vlak niet: zo is er bijvoorbeeld de vaststelling dat het gaat over “vier illegale meisjes” terwijl niet wordt betwist dat verzoekster op het ogenblik van deze vaststellingen de facto in het bezit was van een visum zodat zij op het moment van de vaststellingen niet zonder meer kon worden beschouwd als “illegaal”.

Voorts lijkt evenmin zonder verdere uitleg te kunnen worden aangenomen dat verzoekster door haar gedrag de openbare orde zou kunnen schaden: hoewel de bewoordingen van het verslag dat “diensten” worden aangeboden lijken te veronderstellen dat verzoekster zich prostitueerde, kan dit niet worden afgeleid uit verdere vermeldingen; het gebruik maken van een datingsite om mensen te ontmoeten is niet strafbaar en uit het verslag kan op geen enkele wijze worden afgeleid onder welke omstandigheden deze eventuele ontmoetingen plaats vonden, behalve dan dat in een privéwoning gebeurde. Verzoeksters individuele gedragingen worden op geen enkele wijze nader toegelicht. Dit is des te meer problematisch nu verzoekster zelf twee beslissingen bijbrengt betreffende 2 personen die samen met haar het voorwerp uitmaken van hetzelfde proces-verbaal en in wiens hoofde ook een bijlage 13septies werd afgeleverd, maar waarin wordt verwezen naar het “winstgevend karakter van deze feiten”, terwijl in haar geval louter wordt verwezen naar de “ernst” van de feiten.

De verwerende partij betoogt dat het aanzetten tot ontucht een misdrijf is en dat deze vaststelling volstaat om artikel 7, eerste lid, 3° toe te passen, maar kan niet worden bijgetreden. Hoewel het bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening kan houden met feiten die

niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid, moet het aandeel van verzoekster in deze feiten wel behoorlijk worden vastgesteld; gelet op het ontbreken van het proces-verbaal enerzijds en het summiere verslag waarvan gebruik werd gemaakt, waaruit niet blijkt welk aandeel verzoekster precies zou hebben in het “aanzetten tot ontucht” anderzijds, lijkt dat in casu niet het geval.

Het lijkt dan ook kennelijk onredelijk, minstens onzorgvuldig, dat de verwerende partij louter op grond van de in het administratief verslag gedane vaststellingen, op automatische wijze vaststelt dat verzoekster door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, zonder kennis te hebben van of nader in te gaan op de concrete omstandigheden en individuele gedragingen van verzoekster en wat haar aandeel was in de vastgestelde feiten.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht lijken op het eerste gezicht aangetoond. Het middel is ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.4.2. Beoordeling

4.4.2.1. Verzoekster licht het moeilijk te herstellen ernstig nadeel toe als volgt:

“Bij uitvoering van de bestreden akte, zal verzoekster manifest een moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplopen.

Bij uitvoering van de bestreden beslissing zal verzoekster immers worden verwijderd van het grondgebied middels terugleiding naar Nigeria, terwijl zij in feite middels een rechtsgeldig Schengenvisum rondreisde in Europa.

Per dag dat de bestreden onwettige beslissing gestand blijft, blijft verzoekster in illegaal verblijf in het Rijk bij gebreke aan rechtsgeldig visum, terwijl zij evenzoveel om deze onwettige reden hierdoor opgesloten blijft m.o.o. verwijdering naar haar land van herkomst.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is conform art. 39/82, §2, eerste lid Vw. vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens (i.c. art. 6 en 13 EVRM).

Verzoekster zal bij uitvoering van de bestreden akte, zeer zeker een manifest en moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal oplopen: nl. illegaal i.p.v. legaal verblijf in het Rijk. Bovendien kan zij haar vlucht naar Praag die zij nu al door deze onrechtmatige inbreuk vanwege verweerder heeft gemist (op 03.03.2018 – stuk 5) alsnog trachten te herboeken, zodat de schade in haren hoofde mits onmiddellijke schorsing tot een minimum beperkt kan worden.

Er kan/mag niet van verzoekster verwacht worden dat zij dan maar – gezien deze kennelijk onredelijke onwettige beslissingen van verweerder – dient te worden teruggeleid naar haar land van herkomst om in een latere fase ten gronde te zien dat haar Schengenvisum in feite onterecht/op incorrecte wijze was ingetrokken en dat zij aldus eigenlijk helemaal niet diende terug te keren naar Nigeria doch haar reis in Europa mocht verderzetten. Wordt zij dan gehad de schade die zij inmiddels hierdoor heeft opgelopen te verhalen op verweerder wegens diens onrechtmatig handelen en diens aldus achteraf bekeken onterechte hechtenis en terugleiding van verzoekster?

Indien de prima facie onrechtmatige beslissingen (nl. intrekking visum en bijlage 13septies) worden geschorst terwijl achteraf toch geen verbreking ten gronde zou worden uitgesproken, is het leed voor verzoekster en de maatschappelijk ontelbaar lager/relatiever dan het leed voor verzoekster indien deze beslissingen op heden niet worden geschorst, doch later alsnog de nietigheid wordt weerhouden (en alle tenuitvoerlegging aldus de facto en de iure onnodig was en onnodig leed heeft veroorzaakt).

Dit maakt onmiskenbaar een actueel en moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster uit.

Hierbij dient benadrukt dat een mogelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel voldoende is (RvS 100.400, 26 oktober 2001).”

4.4.2.2. De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij hier in haar nota tegenover stelt dat het slechts zou gaan om een financieel nadeel. Verzoekster wijst ook op de onrechtmatige hechtenis. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een feitelijke beoordeling. Het feit dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de wettigheid van de vasthouding doet geen afbreuk aan het feit dat de Raad wel de bevoegdheid heeft na te gaan of verzoekster door de beslissingen een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of dreigt te ondergaan. In casu kan het niet redelijkerwijs ontkend worden dat het nadeel het gevolg is van de thans bestreden beslissing. Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat verzoekster door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan

Hierbij moet tot slot worden benadrukt dat een te rigide interpretatie van het begrip “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” niet verenigbaar is met de vereiste dat een burger moet kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is prima facie voldaan.

5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat aan de drie voorwaarden om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, is voldaan.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering van 27 februari 2018, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

A. WIJNANTS